

רע"פ 1892/16 - עומר פדילה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1892/16

כבוד השופט ס' גובראן

לפני:

עומר פדילה

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 23.2.2016 בעפ"ת המחוזי 24396-02-15 ועפ"ת 26273-03-15 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן וש' ברונשטיין; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד אשר ארבל

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל, והשופטים ז' בוסתן וד"ר שמואל ברונשטיין) בעפ"ת 24396-02-15 ועפ"ת 26273-03-15 מיום 23.2.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופט מ' כהן) בת"ד 3824-12-12 מיום 2.6.2014, בגדרו הורשע המבקש, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(א) לפקודת התחבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, כנוסחה ביום ביצוע העבירה טרם תוקנה הפקודה. כן נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט לתעבורה מיום 26.1.2015, בגדרו הושתו על המבקש 20 חודשי מאסר; 12 חודשי מאסר על תנאי; פסילת רישיון נהיגה למשך 12 שנים; פסילה מותנית; וקנס בסך של 10,000 ש"ח. כך גם, נדחה ערעורה של המשיבה על קלות העונש.

2. בבקשה שלפניי, המבקש טוען כי יש ליתן לו רשות ערעור נוכח חלוף הזמן שבין האירוע מושא התיק אשר התרחש ביום 23

עמוד 1

בדצמבר 2010, לבין ההליכים בעניינו: כתב האישום הוגש בחודש דצמבר 2012; הכרעת הדין ניתנה בחודש יוני 2014; ופסק הדין בערעור ניתן בחודש פברואר 2016. כן סבור המבקש כי העונש שנגזר עליו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא, וכי מדובר בסטייה קיצונית נוכח העובדה שהאירוע התרחש טרם תיקון הפקודה הנדונה. על אף שהמבקש מודע לכלל כי רשות ערעור תינתן במקרים חריגים בלבד, הוא גורס כי עניינו נופל בגדר אותם מקרים.

3. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, לא מצאתי כי בקשת רשות הערעור מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלו, אלא היא נשענת על קביעות עובדתיות פרטניות לעניינו של המבקש ועל כן, לא מצאתי עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי". עיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, ובפסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, וניכר כי הערכאות הקודמות לקחו בחשבון את מכלול השיקולים הרלבנטיים להכרעה, ואינני סבור כי חלוף הזמן שעבר בין האירועים לבין ההליכים המשפטיים – בעבירה מסוג זה – הוא כה משמעותי אשר מצדיק רשות לערעור שני.

4. יתרה מכך, טענותיו של המבקש נוגעות גם לחומרת העונש שהושת עליו. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.1.2016); רע"פ 1429/13 מוסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.7.2013)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. סטייה כאמור לא הוכחה כנדרש על ידי המבקש, ומעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה. בתי המשפט הדגישו לא פעם את חומרתה של עבירת ההפקרה לאחר פגיעה ואת הצורך להשית בגינה עונש הולם ומרתיע עוד בפסקי דין שקדמו לתיקון ובמשנה תוקף לאחר התיקון (ראו: ע"פ 59/14 פרלמן נ' מדינת ישראל, פסקה 17 לפסק דיני (17.7.2014); ע"פ 7878/12 מדינת ישראל נ' ארגוב, פסקה 6 (21.5.2013)). על יסוד כל האמור, דין הבקשה להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית. בנסיבות בעניין, הדיון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר מתייתר.

ניתנה היום, ו' באדר ב' התשע"ו (16.3.2016).

ש ו פ ט